

๖๕

บริสุทธีกายวาจาใจ

อนุธมมจารี ประพฤติตามแนวปฏิบัติของตน ไม่ให้คลาดเคลื่อน นั้นได้ชื่อว่าประพฤติตามธรรมที่ให้ถึงที่สุดแล้ว คีล ๕ คีล ๘ คีล ๑๐ คีล ๒๒๗ ตามส่วนนี้ละ นี่เป็นภายนอก

ภายใน เรียกว่าเป็นทางปฏิบัติอันลึกซึ้ง คีล ๕ นะ ความบริสุทธีกาย บริสุทธีวาจา บริสุทธิใจนะ

บริสุทธีกายอยู่ที่ไหน บริสุทธีวาจาอยู่ที่ไหน บริสุทธิใจอยู่ที่ไหน?

บริสุทธีกาย ลมก็หยุด ลมหยุดเสียเรียกว่า บริสุทธีกาย ลมหยุดลมนั้นแหละปรนปรือใจให้เป็นอยู่ ลมหายใจเข้าออกปรนปรือกายให้เป็นอยู่ ลมหยุดก็ในเวลาเท่าไร เวลา นั้นเรียกว่า กายบริสุทธีแล้ว กายสังขารบริสุทธีแล้ว

ความตรึงตรองที่จะพูด หยุดอีกเหมือนกัน **ความตรึงตรองที่จะพูด** หยุดอีกเหมือนกัน พอหยุดเวลาไร เวลานั้น

เรียกว่า วชิสังขารบริสุทธิ์แล้ว

หยุดเข้านะ อย่าให้เคลื่อนที่นะ ความรู้สึกก็สุขทุกข์อยู่
ในตัวนั้นแหละ จะรู้สึกว่ามันหยุดอีกจุดเดียว กาย วาจา ใจ หยุด
จุดเดียวกัน

พอใจหยุดก็ลงไปในขณะที่

ขณะนั้นเรียกว่าจิตสังขารระงับแล้ว

นั่นเป็นจิตบริสุทธิ์แล้ว

กายบริสุทธิ์ วาจาบริสุทธิ์ วชิบริสุทธิ์ ยังมีติดอยู่นั้น
บริสุทธิ์ของสามัญสัตว์ไม่ใช่บริสุทธิ์ วิเศษ บริสุทธิ์ วิเศษ
สว่างโล่ง ยิ่งกว่ากลางวัน เห็นชัด

ความหยุดกาย ลมหยุดรี ความตริกรตรองหยุด ใจหยุด
เห็นทีเดียว สว่างแจ่มแจ้ง เห็นดวงเท่านั้นเท่าที่ปรากฏทีเดียว
เห็นชัดอย่างนี้เรียกว่า การปฏิบัติสูงขึ้นไปกว่าดังกล่าวแล้ว
ทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งใจ

ภัตตานุโมทนาคาถา

๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๗